

plenis je ili, kaj tie li dormis.

Vestinte sin, li laŭiris la koridoron al la kuirejo. La tablo estis preskaŭ kaŝita sub ĉiuj datrevendonacoj por Dadli. Ŝajne Dadli ricevis la novan komputilon, kiun li deziris, kaj ankaŭ la duan televidilon kaj konkur-biciklon. Kial Dadli deziris konkurbiciklon, tio estis por Hari mistero, ĉar Dadli estis dikega kaj malamis ekzercadon — krom, kompreneble, se temis pri pugnobotado je iu. Hari estis la preferata boksbalono de Dadli, sed ĉi tiu ne povis ofte atingi lin. Hari ne aspektis tiel, sed li povis kuri tre rapide.

Eble tio rilatis al loĝado en senluma ŝranko, sed Hari ĉiam estis malgranda kaj maldika. Li aspektis eĉ pli malgrande kaj maldike ol li vere estis, ĉar li povis vesti sin nur en malnovaj vestaĵoj de Dadli, kaj Dadli estis pli-malpli kvaroble pli granda ol li. Hari havis maldikan vizaĝon, ostecajn genuojn, nigran hararon kaj helverdajn okulojn. Li portis rondajn okulvitrojn, kiujn kuntenis amaso da glubendo pro la multaj fojoj, kiam Dadli batis al li la nazon. En sia aspekto, sole plaĉis al Hari tre mallarĝa cikatro surfrunta, kiu havis la formon de fulmo. Li havis ĝin tiel longe, kiel li povis memori, kaj la unua demando, kiun li laŭmemore iam ajn metis al sia onklino, estis, kiel li ricevis ĝin.

“En la aŭtokolizio, kiam mortis viaj gepatroj,” ŝi diris. “Kaj ne faru demandojn.”

Ne faru demandojn — jen la unua regulo por kvieta vivo ĉe ges-roj Dursli.

Onklo Verno eniris la kuirejon ĝuste kiam Hari turnis la lardon.

“Kombu vian hararon!” li matensalute ekkriis.

Eble unu fojon en la semajno, onklo Verno transrigardis sian ĵurnalon kaj kriis, ke Hari bezonas hartondon. Hari certe ricevis pli da hartondoj ol ĉiuj ceteraj knaboj, kune, en la klaso, sed tio solvis nenion, lia hararo simple kreskis tiel — ĉiudirekte.

Hari estis fritanta ovojn kiam Dadli alvenis kun la patrino en la kuirejon. Dadli tre similis onklon Vernon. Li havis larĝan, rozkoloran vizaĝon, apenaŭ kolon, etajn akvecajn bluajn okulojn kaj densan blondan hararon, kiu glate kuŝis sur lia dika, grasa kapo. Onklino Petunjo ofte diris, ke Dadli similas anĝelidon — Hari ofte diris, ke Dadli similas porkon kun peruko.

Hari metis la telerojn kun ovoĵ kaj lardo sur la tablon, kio malfacilis, ĉar mankis spaco. Dume, Dadli nombris siajn donacojn. Li malkontentiĝis.

“Tridek ses,” li diris, rigardante la gepatrojn. “Du malpli ol pasintjare.”

“Kara, vi ne nombris la donacon de onjo Marĝa, vidu, jen ĝi sub tiu granda de Panjo kaj Paĉjo.”

“Bone, tridek sep,” diris Dadli, ruĝiĝante ĉe la vizaĝo. Hari, kiu povis antaŭvidi dadlian koleregon, komencis kiel eble plej rapide vori sian lardon,